



stíny minulosti

psychologický detektivní thriller s Chloe Fine – kniha č. 1

BLAKE PIERCE

Blake Pierce
Stíny minulosti
Серия «Psychologický detektivní
thriller s Chloe Fine», книга 1

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=56037823

*STÍNY MINULOSTI:
ISBN 9781094342931*

Аннотация

„STÍNY MINULOSTI je kniha plná nečekaných zvrátů – nedá vám spát, dokud neotočíte poslední list. Blake Pierce se nám zde představuje ve své nejlepší formě! Jde o další mistrovské dílo plné napětí a záhad. Vřele doporučuji všem čtenářům, kteří dokážou ocenit kvalitní psychologický thriller s nečekaným rozuzlením, aby tuto knihu zařadili do své knihovny. Toto dílo je příslibem další vynikající série a já se již nemohu dočkat pokračování.“

—Knížní a filmové recenze, Roberto Mattos

STÍNY MINULOSTI (Záhada Chloe Fine) je kniha č. 1 v nové napínavé psychologické sérii od autora bestsellerů Blakea Pierce, jehož bestseller Navždy pryč (kniha č. 1) (zdarma ke stažení) obdržel více než 1 000 pětihvězdičkových hodnocení.

Chloe Fine, 27letá praktikantka týmu FBI pro zajišťování důkazů, je nucena pohlédnout do tváře své temné minulosti poté, co se její sestra, dvojče, ocitne v nesnázích – a malé poklidné městečko vydá svou první mrtvolu.

Chloe se vrací zpět do rodného městečka, kde si se svým snoubencem pořídili nový dům a její život se konečně ubírá správným směrem. Kariéra u FBI vypadá slibně a na obzoru se rýsuje svatba.

Avšak velice záhy zjistí, že na zdánlivě poklidném předměstí je něco v nepořádku. Chloe postupně odhaluje jeho pravou tvář – pomluvy, tajemství, lži – a k tomu ji navíc dostihnou démoni vlastní minulosti: záhadné úmrtí matky, když jí bylo 10 let a doživotní trest pro otce.

Když se poté objeví první oběť, Chloe postupně dochází, že tohle městečko společně s její minulostí mohou být klíčem k rozluštění obou případů.

Napínavý psychologický příběh, zasazený do malého městečka, s propracovanými postavami a nervy drásající atmosférou – STÍNY MINULOSTI – kniha č. 1 v nové strhující sérii, která vás udrží vzhůru dlouho do noci.

Kniha č. 2 ze série CHLOE FINE bude již brzy k dostání.

Содержание

PROLOG	9
KAPITOLA PRVNÍ	12
KAPITOLA DRUHÁ	20
KAPITOLA TŘETÍ	27
KAPITOLA ČTVRTÁ	33
KAPITOLA PÁTÁ	47
KAPITOLA ŠESTÁ	53
KAPITOLA SEDMÁ	62
KAPITOLA OSMÁ	70
Конец ознакомительного фрагмента.	72

Blake Pierce

STÍNY MINULOSTI

stíny minulosti

**(psychologický detektivní
thriller s chloe fine – kniha č. 1)**

b l a k e p i e r c e

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série

STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Copyright © 2018 by Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. Pokud tak není uvedeno v Americkém Zákoně o ochraně autorských práv z roku 1976, žádná část této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo předávána v jakékoliv formě nebo jakýmkoliv způsobem, nebo uchovávána v databázi či vyhledávacím systému bez předchozího souhlasu autora. Tato e-kniha je koncesovaná pouze pro vaše osobní užití. Tuto e-knihu je zakázáno dále prodávat nebo předávat dalším osobám. Pokud chcete tuto knihu sdílet s druhou osobou, zakupte si, prosím, dodatečnou kopii pro každého jednotlivce zvlášť. Pokud tuto e-knihu čtete, aniž byste si ji zakoupili, nebo nejste prvním čtenářem této kopie, v takovém případě ji, prosím, vraťte majiteli a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete tvrdou práci tohoto autora. Příběh v této knize je fiktivní. Jména, postavy, podniky, organizace, místa, události a příhody jsou buď výsledkem představivosti autora nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať už živými či zesnulými, je pouze náhodná. Jacket image Copyright emin

KNIHY OD BLAKA PIERCE

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ JESSIE HUNT

DOKONALÁ MANŽELKA (kniha č. 1)

DOKONALÝ BLOK (kniha č. 2)

DOKONALÝ DŮM (kniha č. 3)

DOKONALÝ ÚSMĚV (kniha č. 4)

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ CHLOE FINE

STÍNY MINULOSTI (kniha č. 1)

VE STÍNU LŽÍ (kniha č. 2)

MYSTERIÓZNÍ SÉRIE KATE WISE

KDYBY TO VĚDĚLA (kniha č.1)

KDYBY TO VIDĚLA (kniha č.2)

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

VÁBENÍ (kniha č. 3)

SVEZENÍ (kniha č. 4)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)

CHLADNÁ (kniha č. 8)

SLEDOVANÁ (kniha č. 9)

ZTRACENÁ (kniha č. 10)

POHŘBENÁ (kniha č. 11)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATRÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ MUSÍ (kniha č. 5)

JEŠTĚ NEŽ POCÍTÍ (kniha č. 6)

PROLOG

Chloe seděla na schodech před bytovkou vedle svého dvojčete, sestry Danielle, a dívala se, jak policisté předním vchodem odvádí jejich otce v želízkách.

Před Chloe a Danielle stál vysoký policista s velkým břichem. Byla horká letní noc a na jeho černé kůži se leskl pot.

„Holky, tohle vidět nepotřebujete,“ řekl.

Chloe to připadalo hloupé. I když jí bylo jen deset let, bylo jí jasné, že jen nechce, aby viděly, jak odvádí jejich otce do policejního auta.

Ale to bylo to nejmenší, co ji trápilo. Už předtím zahlédla tu krev dole pod schody. Viděla ty kapky krve, všude na spodním schodu, jak stékají dolů a vsakují se do koberce, který vedl do obýváku. Viděla i to tělo. Otočené obličejem dolů. Její otec se snažil ji toho všeho ušetřit. Ale i když se snažil, tak ten pohled na krev měla ve své hlavě pořád před sebou.

Měla to před očima i teď, když seděla venku a dívala se na toho tlustého policistu. Bylo to vše, na co dokázala myslet.

Chloe zaslechla, jak se zabouchly dveře policejního auta. Věděla, že ten zvuk znamená, že je jejich otec opouští – a jak tušila, pravděpodobně už navždy.

„Holky, jste v pořádku?“ zeptal se zase ten policista.

Ani jedna z nich neodpověděla. Chloe stále myslela na tu krev

na schodech, a jak se pomalu vsakuje do koberce. Na chvilku se otočila k Danielle a viděla, že její sestra zírá do země a na své nohy. Ani nemrkala. Chloe si říkala, že s ní není něco v pořádku. Možná měla Danielle možnost si prohlédnout to tělo více, možná viděla i to, odkud všechna ta krev vytékala.

Thlustý policista se s z ničeho nic otočil a podíval nahoru na schody. Zatvářil se našťvaně a potichu nadával: „Ježíši, nemůžete s tím počkat? Ty holky jsou hned tady...“

Za ním vynášeli z budovy černý pytel a nesli ho dolů po schodech. Bylo v něm to tělo. To, ze kterého vytekla všechna ta tmavá červená krev na koberec.

Tělo jejich matky.

„Holky?“ zeptal se policista. „Nechce si některá z vás o tom promluvit se mnou?“

Ale Chloe se nechtěla bavit.

O chvíli později přijelo známé auto a zaparkovalo za jedním z policejních aut, které tu ještě stálo. Thlustý policista se je přestal snažit nutit do rozhovoru a Chloe věděla, že tam s nimi stál, jen aby se necítily osaměle.

Vedle Chloe, Danielle poprvé promluvila od chvíle, kdy vyšly z předních dveří bytu.

„Babi,“ řekla Danielle.

Povědomé auto, které zrovna dorazilo, patřilo jejich babičce. Ta vystoupila z auta, tak rychle, jak to jen šlo. Chloe si všimla, že jí po tváři tečou slzy.

I na své tváři cítila, jak se pomalu kutálí slza. Měla pocit, jako

by se v ní něco zlomilo.

„Vaše babička je tady,“ řekl policista. V jeho hlase byla slyšet úleva, asi byl rád, že se jich konečně zbaví.

„Holky,“ řekla babička, a bylo to to jediné, co dokázala říct, jak k nim šla nahoru po schodech. Poté se už naplno rozplakala a objala své dvě vnučky.

Je to zvláštní, ale bylo to právě tohle obětí, které Chloe uvízlo v paměti.

Ten pohled na krev se z jejích vzpomínek postupně vytratil. Na toho tlustého policistu zapomněla už za pár týdnů a stejně tak i na celé to zatčení.

Ale tohle zvláštní obětí si Chloe pamatovala po zbytek života.

A také na ten pocit, který cítila, jako by se něco rozbilo a sesypalo.

Opravdu jejich otec zabil jejich matku?

KAPITOLA PRVNÍ

O 17 let později

Chloe Fine vyšla po schodech svého nového domu – domu, který se snažili spolu s jejím snoubencem najít celé měsíce – a uvnitř sebe pocítila vlnu vzrušení.

„Není ta krabice moc těžká?“

Steven vycházel nahoru po schodech vedle ní, v ruce měl krabici s nápisem POLŠTÁŘE.

„Ne, v pohodě,“ řekla a podívala se na krabici, kterou nesla, a na které stálo NÁDOBÍ.

Steven položil svou krabici na zem a vzal tu její.

„Radši si to vyměníme,“ řekl, s velkým úsměvem na rtech.

Poslední dobou se často usmíval. Vlastně se usmíval pořád od té doby, co jí před osmi měsíci navlékl na prst snubní prstýnek a ona s tím souhlasila.

Pokračovali vedle sebe dolů po chodníku. Chloe se ohlédla a podívala se na jejich zahradu. Nebyla to rozlehlá zahrada, jakou si vždycky přála. Představovala si velkou zahradu se stromy vzadu. Místo toho se se Stevenem rozhodli dát přednost klidnému sousedství. Ale bylo jí jen dvacet sedm; měla ještě čas. Ona i Steven věděli, že toto nebude dům, ve kterém spolu zestárnou. Ale díky tomu z něho měla snad ještě větší radost. Byl to jejich první společný dům, dům, kde oba zjistí, jak to

v manželství vlastně chodí – a možná si tu pořídí jedno nebo dvě děti.

Viděla odsud také na dům sousedů. Mezi jejich trávníky byl jen živý plot z keřů. Malebná terasa sousedů byla téměř stejná jako ta jejich.

„Sice jsem v tomhle městě vyrostla,“ řekla Chloe. „Ale tehdy mi to připadalo jiné. Je to jako bych byla v úplně jiném městě.“

„No, já myslím, že se tu nic moc nezměnilo,“ řekl Steven. „Akorát postavili pár nových čtvrtí, jako je tahle. Ale jinak je to pořád ten stejný Pinecrest v Marylandu. Malé město, kde vždycky narazíš na známé, bohužel i na ty, které potkat nechceš, ale aspoň je to dost velké město na to, abys nemusel cestovat někam hodinu jen kvůli nákupu potravin.“

„Chybí mi Philadelphie.“

„Mně teda ne,“ řekl Steven. „Všude ti otravní fanoušci Eagles, taky už nemusím pořád dokola poslouchat vtipy o Rockym, a o těch hrozných dopravních zácpách ani nemluví.“

„To máš pravdu,“ souhlasila Chloe. „Ale stejně...“

„Však si zvykneš,“ řekl Steven. „Určitě se tu budeš brzo cítit jako doma.“

Chloe si přála, aby tu teď byla její babička a mohla vidět dům, který si pořídili. Chloe věděla, že by na ní byla hrdá. Určitě by taky hned chtěla vyzkoušet novou troubu v kuchyni a upéct nějaký dort na oslavu.

Ale bohužel zemřela už před dvěma lety, asi deset měsíců poté, co zemřel i dědeček Chloe při autonehodě. Byla to

romantická představa, myslet si, že zemřela na zlomené srdce, ale ve skutečnosti to byl infarkt, co způsobil její smrt.

Chloe také pomyslela na Danielle. Hned po střední škole se Danielle na pár let odstěhovala do Bostonu. Tam si málem přivodila nechtěné těhotenství, jednou nebo dvakrát ji zatkli a taky si prošla řadou neúspěšných zaměstnání. Nakonec se po tom všem rozhodla před pár lety vrátit sem, do Pinecrestu.

Oproti tomu, Chloe šla do Philadelphie na vysokou, potkala tam Stevena a začala pracovat na své kariéře agentky u FBI. Ještě jí zbývalo dodělat pár předmětů, ale přechod sem probíhal bez problémů. Baltimore byl asi jen půl hodiny na západ a všechny kredity jí v pohodě převedli.

A byl to snad osud, že se Stevenovi podařilo najít práci tady v Pinecrestu. I když si Chloe často dělala legraci, že se do Pinecrestu už nechce nikdy vrátit, tak uvnitř věděla, že se sem ještě jednou vrátí, i kdyby to bylo jen na pár let. Možná to bylo hloupé, ale měla pocit, že to dluží svým prarodičům. Když vyrůstala, těšila se na to, až odsud konečně vypadne a její prarodiče si to vždy brali trochu osobně.

A pak tu objevili dům, jaký přesně chtěli a Chloe se postupně zamilovala do představy, že bude zase bydlet v menším městě. Pinecrest nebyl úplně zapadákov – žilo tu asi 35 000 obyvatel, což bylo pro Chloe tak akorát.

Taky se těšila na to, až se zase potká s Danielle.

Ale prvně se museli nastěhovat. Těch pár věcí, které ona a Steven vlastnili, bylo nacpáno v krabicích uvnitř dodávky,

kteřá stála na jejich příjezdové cestě. Už dvě hodiny ty krabice vykládali, chodili tam a zpátky mezi dodávkou a domem, až nakonec se dostali k poslední řadě krabic a kontejnerů.

Steven přinesl dovnitř poslední krabice a Chloe se pustila do jejich vybalování. Bylo to až neuvěřitelné, vidět věci z jejich dvou samostatných bytů a vybalovat je teď do jejich společného domova. Zahřálo jí to u srdce a při pohledu na prstýnek na své ruce věděla, že se rozhodla správně.

Jak vybalovala, uslyšela zaklepání na dveře – první návštěva v jejich novém domě. Chvíli na to bylo slyšet vysoký ženský hlas: „Haló?“

Chloe to překvapilo, přestala s vybalováním a šla k předním dveřím. Nevěděla, koho přesně má očekávat, ale nemyslela si, že to bude někdo, koho znala z minulosti. Ale ke svému překvapení, přesně to jí čekalo u předního vchodu.

„Chloe Fine?“ zeptala se žena.

Naposledy se viděly před osmi lety, ale Chloe hned poznala obličej Kathleen Saunders. Chodívaly spolu na střední. Bylo to zvláštní, vidět ji teď stát ve vchodových dveřích. I když nebyly zrovna nejlepší kamarádky, tak se spolu občas bavily. Ale i tak, vidět ji tam teď stát bylo tak zvláštní, až se Chloe z toho na chvíli zamotala hlava.

„Kathleen?“ zeptala se. „Co tady sakra děláš?“

„Bydlím tady,“ řekla Kathleen a usmála se. Od střední celkem přibrala, ale úsměv měla pořád stejný.

„Přimo tady?“ zeptala se Chloe. „V tomto sousedství?“

„Jo. Dva domy napravo od tebe. Šla jsem zrovna na procházku se psem a *napadlo* mě, že jsi to ty. Teda, buď ty nebo tvoje ségra. Tak jsem se šla podívat a ten muž vzadu u nákladáku říkal, že mám jít do domu. To je tvůj manžel?“

„Snoubenec,“ řekla Chloe.

„No, svět je malý, co?“ zeptala se. „Nebo... spíš tohle *město* je fakt malý.“

„Jo, to asi je,“ odpověděla Chloe.

„Hele, ráda bych zůstala a povídala si s tebou, ale za hodinu mám schůzku s klientem,“ řekla Kathleen. „Krom toho, nechci tě zdržovat při vybalování. Ale poslyš... v sobotu tady bude v sousedství večírek. Ráda bych tě na něj pozvala.“

„No, díky. Cením si toho.“

„Ale jenom v krátkosti... jak se vlastně má Danielle? Víím, že po střední měla nějaké problémy. Říká se, že teď bydlí v Bostonu.“

„Ona *byla* v Bostonu,“ řekla Chloe. „Ale teď je zase zpátky v Pinecrestu na nějakou dobu.“

„Tak to je supr,“ řekla Kathleen. „To bys ji mohla taky pozvat na ten večírek, ne? Aspoň bych se dozvěděla, co je u vás dvou nového!“

„A já zase u tebe,“ řekla Chloe.

Na chvíli koukla Kathleen za rameno a viděla Stevena vzadu u dodávky. Krčil rameny a jeho pohled jako by říkal: *Promiň!*

„No, ráda jsem tě viděla,“ řekla Kathleen. „Doufám, že se zastavíš na ten večírek. A kdyby náhodou ne, tak víš, kde

bydlím!“

„Jojo! Dva domy napravo.“

Kathleen zakývala hlavou a pak Chloe trochu překvapila, když ji objala. Chloe ji také objala, ale říkala si, že si nevybavuje, že by Kathleen byla tak kamarádká i na střední. Dívala se pak na svou starou (a vlastně teď i novou) kamarádku, jak odchází po cestě a mává přitom na Stevena.

Steven přišel nahoru na verandu, v ruce měl poslední dvě krabice. Chloe vzala vrchní z nich a odnesla ji do obýváku. Vypadalo to tu jako bludiště z krabic, kontejnerů a kufrů.

„Promiň mi to,“ řekl Steven. „Nebyl jsem si jistý, jestli ji chceš vidět nebo ne.“

„Ne, to je v pohodě. Bylo to trochu *divné*, ale v pohodě.“

„Říkala, že se znáte ze střední?“

„Jo no. A teď bydlíme dva domy od sebe. Ale zdála se být fakt milá. Pozvala nás na večírek o víkendu.“

„To bylo od ní hezké.“

„Na střední se znala i s Danielle. Myslím, že ji na ten večírek taky pozvu.“

Steven si povzdechl a začal otevírat jednu z krabic. „Chloe, ještě tu nejsme ani den. Nemůžeš chvilku počkat, než se ozveš své sestře?“

„Však počkám,“ řekla. „Ten večírek je až za tři dny. Takže počkám tři dny, než se jí ozvu.“

„Víš, co jsem tím myslel. Danielle má tendenci vždycky všechno zbytečně komplikovat.“

Chloe věděla, co tím myslel. Steven se předtím s Danielle setkal čtyřikrát a pokaždé to bylo divné – to si Chloe dobře uvědomovala. Danielle měla dost problematickou povahu a neuměla moc jednat s lidmi, které dobře neznala. Takže Steven měl asi pravdu. Možná to nebyl dobrý nápad, zvat ji na večírek, kde nebude nikoho znát.

Ale důvod, proč ji pozvat byl jednoduchý: *Protože to je moje sestra. Poslední roky se jen trápí a je sama, a i když to bude znít asi hloupě, tak mě prostě potřebuje.*

V hlavě ji probleskla vzpomínka na to, jak obě seděly tehdy na schodech před jejich starým bytem.

„Věděl jsi, že se jí dřív nebo později ozvu,“ řekla Chloe. „Nemůžu přece bydlet ve stejném městě, a přitom ji ignorovat.“

Steven zakýval hlavou a přišel k ní. „Já vím, já vím,“ řekl. „Ale tak, naděje umírá poslední.“

Věděla, že v té poznámce je i trocha pravdy, ale jinak bylo jasné, že si dělá srandu. Nechtěl se už o tom dohadovat a pokazit den, kdy se spolu nastěhují do nového domu, diskuzemi o její sestře.

„Třeba to pro ni bude prospěšné,“ řekla Chloe. „Jít ven, mezi lidmi... možná bych jí s tím mohla pomoci, když se s ní budu pravidelně vídat.“

Steven věděl, že ty dvě mají složitou minulost. A i když se nijak netajil tím, že neměl Danielle příliš v lásce, tak vždycky podporoval Chloe a chápal, že si dělá starosti o svou sestru.

„Dělej, co myslíš, že pro ni bude nejlepší,“ řekl. „Až jí zavoláš,

pojď mi pomoci složit postel v ložnici. Mám s ní později nějaké plány.“

„Ale, jaképak plány?“

„Jsem z toho stěhování utahaný. Takže mám v plánu si v ní fakt užít... dlouhý a tvrdý spánek.“

Oba se začali smát a přitulili se k sobě. Jejich dlouhá pusa naznačovala, že dnes večer přeci jen tu postel dobře využijí. Ale předtím bylo potřeba projít ještě spoustu krabic.

A taky, ještě to byl ten nepříjemný telefonát sestře.

Chloe cítila radost i úzkost z té představy zároveň.

I když Danielle byla její dvojče, tak Chloe nikdy přesně nevěděla, co od ní má čekat. A navíc, celý její návrat do Pinecrestu jen poukazoval na to, že na tom Danielle asi nebude moc dobře.

KAPITOLA DRUHÁ

Danielle si vzala z plata jednu kofeinovou tabletku a zapila ji teplou a vyšumělou kolou, potom otevřela šuplík se spodním prádlem a začala se v něm prohrabávat. Hledala co nejobdůbnější kousek, jaký tam mohla najít.

Danielle pomyslela na Martina. Chodili spolu už asi šest týdnů. A i když se domluvili oba na tom, že se nebudou snažit nic uspěchat, tak Danielle už začínala docházet trpělivost. Rozhodla se, že se na něj dneska vrhne. Už ji nebavilo vždycky skončit u toho, že se jen líbají nebo jí sahá pod tričko, jako kdyby byla pubertáčka, která neví, co dělá.

Ale ona věděla velmi dobře, co dělá. A předpokládala, že i Martin není žádný nováček. No, dnes večer konečně zjistí, jak na tom je.

Nakonec ze šuplíku vytáhla kousek, který toho moc nezakrýval. Přemýšlela, jakou si má vybrat podprsenku, ale nakonec se rozhodla, že ji vynechá úplně. Ona ani Martin nebyli na nějaké parádění, navíc věděla, že toho ve výstřihu moc nemá, a neexistovala žádná podprsenka na světě, která by to dokázala spravit. Krom toho, Martin říkal, že se mu nejvíc líbí její prsa, když je vidět jejich obrys přes tričko.

Měli se dnes potkat o něco dřív, aby stihli jít na večeři předtím, než o půl sedmé začne film. To, že měli jít tentokrát na večeři a do kina místo toho, aby si jen dali něco levného k pití

a pak se šli nekonečně dlouho líbat k němu, jí také hrálo do karet. Přemýšlela, jestli si Martin rád někdy připadá taky jako džentlmen.

Chodím s tím chlapem už šest týdnů... podobný kraviny bych už měla o něm vědět, pomyslela si, zatímco si oblékala kalhotky.

Oblékala se před velkým zrcadlem, co měla na stěně ve své ložnici. Vyzkoušela si pár triček, a nakonec se rozhodla, že se bude snažit vypadat nenuceně. Vybrala si černé a trochu upnuté tričko a jednoduché džíny. Nebyla moc na sukně nebo šaty. Většinou na sebe hodila první věc, co jí ráno přišla pod ruku. Věděla, že je hezká, stejně jako její matka, zdědila po ní i bezchybnou pleť, takže většinou ani nebylo potřeba se líčit. Její vlasy, obarvené načerno, dobře seděly k temně hnědým očím a doplňovaly její celkový vzhled, dokázala působit jako roztomilá holka, ale i jako sexy dračice. Díky tomu všemu jí ani nevadilo, že nemá bůhvíjaký výstřih.

V rychlosti se ještě zkontrolovala v zrcadle, měla stejnou postavu, obličej a tričko s logem kapely, jako když chodila ještě na střední, a s tímto vzhledem byla Danielle připravená jít na rande s Martinem. On sám měl tak trochu drsnější vzhled. Jeden čas se věnoval amatérskému boxu, nebo aspoň to o sobě tvrdil. Postavu na to měl (což byl další důvod, proč Danielle už docházela trpělivost) a v současné době pracoval jako informatik na volné noze. Ale stejně jako ona, ani on se nijak zvlášť nehonil za kariérou a rád si zašel na pár drinků. Vlastně se k sobě skvěle hodili.

No ale stejně. Šest týdnů bez sexu. Byla z toho nervózní. Co když ji odmítne? Co když na to chtěl jít opravdu pomalu a jen ona je nedočkavá?

Povzdechla si a šla k ledničce. Vytáhla z ní Guinness a napila se, aby se trochu uvolnila. Uvědomila si, že pije alkohol na ty pilulky, které brala před chvílí, ale bylo jí to jedno. Její tělo si za ty roky už prošlo horšími věcmi.

Zazvonil jí telefon. *Jestli volá, aby to dnes zrušil, tak ho asi zabiju*, pomyslela si.

Když zjistila, že na displeji není jeho jméno, zase se uklidnila. Ale když viděla, že to je její sestra, taky z toho nebyla nadšená. Věděla, že bude lepší to zvednout. Když to nezvedne teď, Chloe jí za patnáct minut zavolá znovu. Vytrvalost byla jedna z vlastností, kterou měly společnou.

Zvedla to a přeskočila pozdravy, jak to měla ve zvyku. „Vítej zpátky v Pinecrestu,“ řekla nenadšeným tónem. „Už jsi tu zase jako doma?“

„Podle všech těch nevybalených krabic to tak ještě nevypadá,“ odpověděla Chloe.

„Kdys dorazila?“ zeptala se Danielle.

„Dnes ráno. Konečně jsme vyložili celou tu dodávku a teď se snažíme vybalit všechno z krabic a nějak to tu uspořádat.“

„Chceš pomoci?“ zeptala se Danielle.

Na druhé straně telefonu se rozhostilo ticho, bylo evidentní, že takovou otázku Chloe nečekala. I když pravda byla taková, že se Danielle zeptala jen proto, že věděla, že to Chloe odmítne.

Nebo spíš, Steven by *nechtěl*, aby to Chloe přijala.

„Víš co, to je asi dobrý. Měla jsem ti zavolat, když jsme se tahali s těma zatracenýma krabicema.“

„Možná bych ti tehdy pomoc nenabídla,“ řekla sarkasticky Danielle.

„No, to je jedno. Poslyš, pamatuješ si na Kathleen Saunders ze střední?“

„Matně,“ řekla Danielle, při tom jméně se jí vybavil usměvavý obličej – takový, který byl vždycky trochu moc vlezlý.

„Ukázalo se, že bydlí v našem sousedství. Jen o dva domy vedle. Před chvilkou mě tu byla pozdravit. Taky nás se Steven pozvala na večírek tento víkend.“

„No teda, seš tam jeden den a už ses zabydlela. Už jste si koupili i rodinné auto?“

Opět následovalo krátké ticho. Danielle usoudila, že Chloe přemýšlí, jestli se na ni snaží být hnusná nebo to měl být jen vtip. „Ještě ne,“ řekla nakonec. „K tomu, abys měla rodinu, potřebuješ mít prvně nějaké děti. Ale co se týče toho večírku... myslím, že bys taky měla přijít, Kathleen se na tebe ptala.“

„Hm, jsem poctěna,“ řekla ironicky Danielle.

„Podívej, stejně se dřív nebo později potkáme,“ řekla Chloe. „Tak to může být rovnou už teď, ať se pak nenaháníme po telefonu. A taky bych chtěla, aby ses přišla podívat na náš nový dům.“

„Nevím, jestli o víkendu nebudu mít rande,“ řekla Danielle.

„Jako opravdový rande nebo to bude jenom nějaký chlápek

na jednu noc?“

„Opravdový rande. Myslím, že by se ti líbil.“ To byla kravina. Ve skutečnosti moc dobře věděla, že Martin by se Chloe vůbec nelíbil.

„Tak to se dá snadno zjistit. Vezmi ho sebou.“

„Ježiši, ty jsi otravná.“

„To znamená, že přijdeš?“ zeptala se Chloe.

„To znamená, že *uvidím*.“

„Dobře, to беру. A jak se jinak máš Danielle? Je všechno v pohodě?“

„Co já vím, asi ano. V práci to jde dobře, a právě se chystám asi tak na dvacátý rande s tím stejným chlapem.“

„No, tak to *je* opravdu vážné,“ vtipkovala Chloe.

„Měla bych už jít,“ řekla Danielle.

„Jasně. Pošlu ti v smsce adresu. Doufám, že na ten večírek dojdeš. Je to v sobotu ve tři odpoledne.“

„Nic neslibuju,“ řekla Danielle a napila se Guinnessu. „Zatím čau, Chloe.“

Zavěsila a ani nepočkala na to, až se Chloe také rozloučí. Netušila proč, ale celý ten rozhovor byl pro ni vyčerpávající.

Sousedský večírek, pomyslela si ironicky. *Vím, že se moc nebavíme, ale člověk by si řekl, že by mě mohla znát trochu líp...*

Když nad tím tak přemýšlela, vzpomněla si na jejich matku. Začala na ni myslet skoro pokaždé, když jí Chloe lezla na nervy. Jak na ni tak myslela, přejela si rukou po krku. Zjistila, že je holý a spěchala zpátky do ložnice. Šla ke šperkovnici na komodě a

vytáhla stříbrný řetízek, který měla po matce – byla to asi jediná hmatatelná věc, kterou měla, a která kdysi patřila Gale Fine. Dala si ho kolem krku a schovala drobný přívěšek pod tričko.

Jak se studený přívěšek se dotýkal její kůže, tak přemýšlela, jak často asi Chloe na jejich mamku myslí. Také se snažila si vzpomenout, kdy se naposled bavily o tom, co se tehdy před těmi sedmnácti lety stalo. Věděla, že je to obě pořád trápí, ale nikdo se nerad bavil o přízracích z minulosti.

Měla už jen asi deset minut, než bylo potřeba vyrazit na schůzku s Martinem. Dopila zbytek piva. Řekla si, že už půjde rovnou a kdyžtak tam bude o něco dřív. Šla k předním dveřím a pak se zarazila.

Přímo pod dveřmi ležela obálka. Před chvilkou tam ještě nebyla, když se bavila s Chloe na telefonu.

Šla ke dveřím a rychle ji zvedla. Celá tato scéna jí připadala povědomá, jako z nějakého filmu. Nebylo to poprvé, co obdržela podobný vzkaz.

Na obálce nic nebylo. Žádné jméno, žádná adresa, prostě nic. Otevřela ji, nebyla ani zalepená. Uvnitř našla kousek tvrdého papíru o velikosti hrací karty.

Vytáhla vzkaz a přečetla si ho. A pak ještě jednou.

Dala ho zpátky do obálky a celé to odnesla ke stolu, který byl vzadu v obývacím pokoji. Tam obálku položila k dalším čtyřem podobným.

Na chvíli na ně zírala, měla strach a byla z toho zmatená.

Dlaně se jí potily a cítila, jak jí buší srdce.

Kdo mě sleduje? pomyslela si. *A proč?*

Rozhodla se udělat to stejné, co vždycky, když ji něco trápilo. Rozhodla se to ignorovat. Snažila se na ten vzkaz přestat myslet, i na to, co na něm bylo napsané a zamířila ke dveřím, aby vyrazila na schůzku s Martinem.

Když vycházela z budovy, tak jí myšlenka na ten vzkaz ale pořád probleskovala hlavou, jako svítící neonová cedule.

VÍM, CO SE DOOPRAVDY STALO.

Nedávalo to smysl, ale na druhou stranu, to zároveň svým způsobem smysl dávalo.

Podívala se dolů na svůj vlastní stín na chodníku a měla potřebu přidat do kroku. Věděla, že se nedá doopravdy jakémukoliv problém utéct a nechat ho za sebou, ale cítila se díky tomu o něco lépe.

VÍM, CO SE DOOPRAVDY STALO.

Nohy ji moc neposlouchaly, chtěly se otočit a běžet zpátky, aby přišla na kloub těm dopisům – a možná někomu zavolala. Třeba policii. Nebo možná dokonce Chloe.

Ale místo toho Danielle jen přidala do kroku.

Podařilo se jí na většinu své minulosti zapomenout.

Tak proč by to nemohla udělat i s těmi dopisy?

KAPITOLA TŘETÍ

„Takže, opravdu budeš chtít to kuře?“

Ve své podstatě to byla nevinná otázka, ale Chloe z ní byla pěkně otrávená. Kousla do spodního rtu, aby zarazila nevhodnou poznámku, kterou měla na jazyku.

Naproti ní seděla Sally Brennan, Stevenova matka, a na tváři měla falešný úsměv, vypadala jako postarší verze postavy z filmu Stepfordské paničky.

„Ano, mami,“ řekl Steven. „Je to jenom jídlo... jídlo, které stejně asi nebudu ani jíst, protože budu nervózní. A pokud si chce někdo stěžovat na jídlo na svatbě, tak může jít domů. A po cestě si koupit nějaký hambáč.“

Chloe stiskla pod stolem Stevenovu ruku. Evidentně si všiml, jak je podrážděná. Nestávalo se často, aby se Steven postavil své matce, ale když to udělal, připadal jí jako hrdina.

„No, to je teda přístup,“ řekla Sally.

„Má pravdu,“ řekla Wayne Brennan, Stevenův otec, z druhé strany stolu. Vedle něj byla prázdná sklenice od vína, dnes vypil už tři, a natahoval se pro láhev uprostřed stolu, aby si nalil další. „Upřímně, stejně je každému fuk, jaký bude jídlo na svatbě. Zajímá je hlavně chlást. A bude tam otevřený bar, takže...“

Tím rozhovor skončil, ale otrávený výraz na obličejí Sally jasně naznačoval, že si pořád myslí, že kuře není ta nejlepší volba.

Ale nebylo to nic nového. Nadávala a stěžovala si na téměř

každé rozhodnutí, které Chloe se Stevenem ohledně svatby udělali. A vždycky přitom nezapomněla zmínit, kdo za celou svatbu bude platit.

Jak se ukázalo, Pinecrest se opět stal domovem nejen pro Chloe, ale také pro Stevenovi rodiče. Přistěhovali se sem před pěti lety, respektive ne přímo sem, ale hned vedle, do malého města, které se jmenovalo Elon. Krom práce, kterou tu Steven dostal, to byl jeden z důvodů, proč se Chloe a Steven rozhodli do Pinecrestu vrátit. Steven pracoval jako softwarový vývojář na zakázkách pro vládu a nabídl mu tady místo, které bylo příliš dobré, než by ho odmítl. A Chloe, ta teď pracovala jako internistka u FBI a dodělávala si zároveň magistra v trestním právu. Díky tomu, že FBI měla nedaleko v Bostonu své sídlo, tak vše to do sebe zapadalo.

Ale Chloe už teď začínala litovat, že bydlí tak blízko Stevenových rodičů. Wayne byl většinou ještě v pohodě. Ale Sally Brennan byla, slušně řečeno, namyšlená kráva, která se ráda pletla do záležitostí, které se jí netýkaly.

Brennanovi byli celkově docela milý pár, oba byli už v důchodu, byli dobře zajištění a většinu času vypadali spokojeně. Ale měli tendenci Stevena rozmazlovat. Byl jedináček, a jak Steven Chloe sám několikrát přiznal, rodiče mu v dětství dávali vše, co si umanul. A i teď, když mu bylo dvacet-osm, tak se k němu někdy chovali, jako k dítěti. Projevovalo se to i v jejich přehnané snaze ho před vším ochraňovat. Byl to hlavní důvod, proč byla Chloe už dopředu otrávená pokaždé, když se chtěli

bavit o plánech na svatbu.

Tentokrát to navíc chtěli celé rozebírat při večeři. A Sally neztrácela čas a hned začala řešit přípravy na svatební hostinu.

„A jak se vám líbí v novém domě?“ zeptal se Wayne, bylo vidět, že stejně jako Chloe, se chce bavit o něčem jiném, než je svatba.

„Je skvělý,“ řekla Chloe. „Snad se za pár dní prohrabeme tou hromadou krabic.“

„Jo, a to byste nevěřili,“ řekl Steven. „Jedna ze spolužaček Chloe ze střední teď bydlí na naší ulici, jen dva domy od nás – to je neuvěřitelné, že?“

„Já myslím, že to není zas takové překvapení,“ řekl Wayne. „Tohle město je fakt malé. Dřív nebo později, vždycky narazíš na *někoho* známého.“

„Zvlášť ve čtvrtích, kde jsou baráky jeden na druhém,“ řekl Sally s pohrdavým úsměškem, nijak se netajila tím, co si myslí o čtvrti, kterou si vybrali.

„Není to tam barák na baráku,“ řekl Steven.

„Jo, máme docela slušně velkou zahradu,“ dodala Chloe.

Sally pokrčila rameny a napila se vína. Zdálo se, že přemýšlí, co jim na to odpovědět, možná si i říkala, jestli nebude lepší si další poznámku nechat pro sebe, ale nakonec ji stejně řekla.

„Tvoje kamarádka ze střední není jediná, kdo žije teď v Pinecrestu, že?“ zeptala se. „Tvoje sestra tu také bydlí, pokud si vzpomínám.“

„Ano, bydlí.“

Chloe na to odpověděla stroze, ale snažila se nebýt příliš odměřená. Sally Brennan se nikdy netajila tím, co si o Danielle myslí – i když se potkaly jen dvakrát v životě. Sally byla jedna z těch klasických znuděných paniček v domácnosti, které se rády hrabaly ve skandálech a pomluvách. Takže když zjistila, že Chloe má sestru se složitou minulostí, tak ji fascinovalo a odpuzovalo zároveň.

„Mami, nebudeme se vtom vrtat,“ řekl Steven.

Chloe si přála, aby měla pocit, že ji Steven brání, ale ve skutečnosti se díky němu cítila akorát přehlížená. Obvykle když došlo při debatě na Danielle, tak se Steven postavil na stranu své matky. Ale na rozdíl od své matky aspoň věděl, kdy už bude lepší zmlknout.

„Půjde ti za svědka?“ zeptala se Sally.

„Ano.“

Sally to sice nekomentovala, ale z jejího výrazu bylo jasné, co si o tom myslí.

„Je to moje sestra,“ řekla Chloe. „Takže ano, požádala jsem jí, aby mi šla za svědka.“

„No, to dává smysl,“ řekla Sally, „ale vždycky jsem si říkala, že by si člověk měl svědka vybírat pečlivě. Je to velká čest a zodpovědnost.“

Chloe se musela chytit stolu, aby jí na tu vlezlou poznámku něco neřekla. Steven si všiml, jak to v ní vře, a snažil se vše rychle urovnat. „Mami, nech toho,“ řekl. „Danielle je v pohodě. A i kdyby se něco pokazilo, tak já se o všechno postarám. Je to moje

svatba a nedovolím, aby ji něco pokazilo.“

Chloe byla z jeho odpovědi akorát tak podrážděná. Snažil se tvářit, že je na její straně, ale zároveň nechtěl naštvat své rodiče. Chloe si přála, aby se pro jednu *skutečně* Danielle zastal. Věděla, že Steven s ní nemá až takový problém, ale že se snaží teď hlavně uklidnit svou matku. Lezlo jí to na nervy.

„Přestaňte řešit blbosti,“ řekl Wayne a natáhl se pro mísu s opékanými bramborami. „Pojďme se radši bavit o fotbalu. Takže, Chloe... ty fandíš Redskins, že?“

„Ježiš, to ne. Fandím Giants.“

„Ti taky stojíš za prd,“ řekl Wayne a zasmál se.

A najednou bylo všechno to napětí pryč. Chloe si vždy cenila toho, jak se Wayne dokázal postavit své ženě a ignorovat její rýpání, a jen tak přejít k dalšímu tématu. Chloe si přála, aby něco podobného dokázal i Steven.

Ale i tak, Chloe vrtalo hlavou, jestli nejsou obavy Sally oprávněné. Danielle nebyla moc na nějaké elegantní oblečení, ani neuměla být potichu nebo vystupovat před lidmi. Bylo jasné, že pro Danielle bude celá ta svatba nepřijemnou záležitostí a Chloe si nemohla pomoci, ale musela přemýšlet nad tím, jak to celé dopadne.

Jak nad tím uvažovala, vzpomněla si i na ty dvě malé holky, jak sedí na schodech, zatímco z jejich bytu vynáší ven pytel s tělem. Jasně si vybavovala ten prázdný výraz, co Danielle měla. Věděla, že se v ní v tu chvíli něco zlomilo. A že ten večer, svým způsobem, přišla i o svou sestru.

Tušila, že od té chvíle už Danielle nebyla nikdy stejná.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Pršelo, když Chloe a její instruktor práce v terénu dorazili na místo činu. Cítila se jako nováček, když vystupovala z auto do padajícího deště. Byla zatím jen internistka, co musí chodit na směny se svým instruktorem, a proto nedostávala žádné složité případy. Například ten, ke kterému právě jeli, vypadal jako běžný případ domácího násilí. A i když se nezdálo, že se jedná o nějaký obzvláště brutální zločin, tak už jen z termínu *domácí násilí* se Chloe cítila nepříjemně.

Koneckonců, slychala ta dvě slova poměrně často po smrti své matky. Její instruktor o tom jistě věděl – o tom, co se stalo jejím rodičům – ale nijak to dnes ráno nezmínil, když vyjížděli.

Byli ten den ve Willow Creek, malém městě asi patnáct mil od Baltimoru. Chloe pracovala jako internistka u FBI, a doufala, že se jednoho dne stane součástí jejich týmu pro sběr důkazů. Vydali se po cestě vedoucí k jednoduchému dvoupatrovému domu, její instruktor ji dokonce nechal jít první. Jejím instruktorem byl Kyle Greene, čtyřicetiletý agent, který přestal pracovat v terénu, když si zpřetrhal vazy v koleni, a tak dostal namísto toho příležitost pracovat jako instruktor a školitel internistů. Před dnešním ránem se s ním Chloe bavila jen dvakrát, a to přes FaceTime asi před týdnem, kdy se poprvé seznámili a pak před dvěma dny, když jela z Philadelphie do Pinecrestu.

„Jedna věc, než půjdeme dovnitř,“ řekl Greene. „Nechtěl jsem vám to předtím říkat, abyste nad tím celou cestu nepřemýšlela.“

„No dobře...“

„I když to je případ domácího násilí, jedná se také zároveň o vraždu. Až půjdeme dovnitř, bude tam tělo, a navíc docela čerstvé.“

„Aha...“ řekla, nedokázala přitom skrýt své překvapení.

„Vím, že něco takového jste dnes nečekala. Řešilo se to u FBI v době, kdy jste k nám nastupovala. Že bude možná lepší internistům dát možnost vidět, jak to chodí i u složitějších případů hned od začátku. Delší dobu jsme uvažovali nad tím, jestli dát internistům více zodpovědnosti a nechat je dělat více věcí. A podle vašich záznamů jste výborná kandidátka na to, abychom to na vás vyzkoušeli. Doufám, že vám to nevadí.“

Byla stále trochu v šoku, neschopna na nic reagovat. Ano, bylo to více zodpovědnosti. Ano, znamenalo to, že ji budou všichni sledovat. Ale nikdy žádnou výzvu předtím nevzdala, a neplánovala s tím teď začínat.

„Cením si té příležitosti.“

„Výborně,“ řekl Greene, jeho odpověď naznačovala, že o tom ani nikdy nepochyboval.

Pokýval jí, aby ho následovala na verandu a nahoru po schodech. Uvnitř se dva agenti bavili s koronerem. Chloe se snažila připravit na to, co za chvíli uvidí, a i když si myslela, že to má pod kontrolou, tak stále to s ní trochu otřásl, když viděla vyčuhovat ženské nohy zpoza kuchyňské linky.

„Takže, potřebuji od vás, abyste se prošla okolo těla,“ řekl Greene. „Řekněte mi, co vidíte – ať už na těle anebo kolem něj. Povězte mi, co vás přitom napadá.“

Chloe už viděla mrtvá těla během kurzu pro internisty. Ve Philadelphii to bylo poměrně časté. Ale toto bylo jiné. Tato scéna jí byla až příliš povědomá. Obešla kuchyňskou linku a pohlédla na místo činu.

Obětí byla žena, které bylo něco přes třicet. Na hlavě měla ránu od nějakého tvrdého předmětu – pravděpodobně od topinkovače, které ležel na kusy opodál. Rána se nacházela podél jejího levého obočí, úder byl dost silný na to, aby zlomil kosti v oblasti očnice a její oko vypadalo, že by mohlo každou chvíli vypadnout z důlku. Okolo hlavy se rozprostíralo kolečko krve.

Bylo také zvláštní, že její kalhoty byly stažené dolů ke kotníkům a kalhotky ke kolenům. Chloe šla blíže k tělu a hledala nějaké další stopy. Všimla si dvou malých škrábanců na boční straně krku. Jednalo se o čerstvé zranění, pravděpodobně způsobené nehty.

„Kde je její manžel?“ zeptala se.

„Ve vazbě,“ řekl Greene. „Ke všemu se už přiznal a policii řekl, co se stalo.“

„Ale pokud se jednalo o domácí násilí, tak proč k tomu volali FBI?“ zeptala se.

„Protože tenhle chlápek byl zatčený už před třemi lety za to, že svou ženu zmlátil takovým způsobem, že skončila na pohotovosti. Ale tehdy ho neudala. A před dvěma týdny jsme

si všimli v našem systému jeho počítače kvůli potencionálním snuff videím.“

Chloe vzala všechny tyto informace v úvahu a snažila se je dát dohromady s tím, co měla před sebou. Bylo to jako dávat dohromady puzzle. Když to vše složila, začala popisovat svou teorii, tak jak ji zrovna napadala.

„Vzhledem k minulosti tohoto muže, je jasné, že má sklony k násilí. Dost extrémnímu násilí, soudě podle toho rozbitého topinkovače. Stažené kalhoty a spodní prádlo naznačují, že se s ní tady v kuchyni snažil mít sex. Možná *měli* sex a ona chtěla, aby přestal. Škrábance na jejím krku značí, že se jednalo o drsnější sex, mohlo to být s jejím souhlasem anebo zcela nechtěné z její strany.“

Odmlčela se a chvíli zkoumala krev. „Krev vypadá, že je čerstvá. Odhaduji, že vražda proběhla v posledních šesti hodinách.“

„A jak byste pokračovala?“ zeptal se Greene. „Kdybychom toho muže *neměli* ve vazbě v tuto chvíli a hledali bychom ho, co by byl další krok?“

„Snažila bych se najít důkazy, že došlo ke styku. Mohli bychom získat jeho DNA a podle toho se ho pokusit najít. Zatímco bychom čekali na výsledky testů, hledala bych věci jako peněženku nahoře v ložnici, v naději, že v ní bude i řidičák. Tedy, pokud by se nepředpokládalo, že to udělal manžel. Pokud by to tak bylo, už bychom znali jeho jméno a adresu.“

Greene se na ní usmál a pokýval hlavou. „Přesně tak. Divila

byste se, kolik nováčků nepochopí, že se jedná o chyták. Jste přece už v domě toho chlápka, takže víte, jak se jmenuje. Ale kdyby *nebyl* podezřelý manžel, pak máte samozřejmě pravdu. Jinak Fine, cítíte se dobře?“

Ta otázka ji překvapila – hlavně, protože se *necítila* dobře. Její mysl se někam zatoulala při pohledu na krev na kuchyňských kachličkách. Přivedlo ji to k myšlenkám na její minulost, jak tehdy pozorovala usychající krev na koberci pod schody.

Z ničeho nic se jí začala motat hlava. Opřela se o kuchyňskou linku a doufala, že se nepozvrací. Bylo jí hrozně a styděla se za sebe.

Takhle se budu cítit pokaždé, když budu na podobném místě činu? U jakéhokoliv zločinu, který byť jen vzdáleně připomíná to, co se stalo mamce?

Vzpomněla si na Sally a na to, co jí kdysi řekla, když se poprvé potkaly: *Nechápu, jak by se mohla žena hodit na agentku. Zvlášť když má tak traumatickou minulost. Zajímalo by mě, jestli si pak tahá případy i s sebou domů...*

„Promiňte, omluvte mě,“ řekla potichu. Pustila se kuchyňské linky a vyběhla ven předními dveřmi. Málem spadla ze schodů na verandě, když běžela k trávniku s pocitem, že bude zvracet.

Naštěstí k takovému trapasu nedošlo. Párkrát se zhluboka nadechla, tak se soustředila na svůj dech, že si ani nevšimla, když za ní Greene potichu přišel.

„Existují případy, které také těžko zvládám,“ řekl jí. Držel se od ní dál, nechával jí prostor. „Čekají vás i horší místa činu. Je

to trochu smutné, ale časem vůči tomu všemu otupíte.“

Zakývala hlavou, už to předtím slyšela několikrát. „Já vím. Jenom prostě... vzpomněla jsem si díky tomu na něco. Na vzpomínku, se kterou jsem se ještě úplně nevyrovnala.“

„U FBI máme výborné terapeuty, kteří mohou agentům pomoci s podobnými věcmi. Nejste vtom sama, a rozhodně to z vás nedělá špatnou agentku.“

„Díky,“ řekla Chloe, a konečně byla schopná se také narovnat. Zničehonic měla pocit, že jí její sestra opravdu chybí. I když to bylo trochu morbidní, vždycky začala na Danielle myslet, a na to, že by ji ráda viděla, když se jí vybavila smrt jejich matky. A tohle byl přesně ten případ, Chloe prostě musela myslet na svou sestru. Danielle si za ty roky prošla leccím – byla obětí okolností, které vznikly na základě jejích špatných rozhodnutí. A teď, když Chloe bydlela jen kousek od ní, byla hloupost, aby si byly pořád tak vzdálené.

Jistě, pozvala Danielle na ten večírek o víkendu, ale Chloe se nechtělo do té doby čekat. A navíc si Chloe říkala, že tam možná její sestra ani nepřijde.

Takže to bylo jasné, půjde ji navštívit hned.

Chloe netušila proč je tak nervózní, když zaklepal na dveře Danielle. Věděla, že je Danielle doma, auto, které měla už od puberty, stálo zaparkované před bytovkou, pořád na něm byly

ty stejné nálepky kapel jako kdysi. Nine Inch Nails. KMFDM. Ministry. Pohled na to auto s nálepkami v ní vyvolalo pocity nostalgie a smutku.

To se opravdu za tu dobu vůbec nezměnila? pomyslela si Chloe.

Když Danielle otevřela, tak Chloe viděla, že ne. Aspoň co se jejího vzhledu týkalo.

Sestry na sebe chvíli hleděly a poté se krátce objaly. Chloe si všimla, že si Danielle pořád barví vlasy načerno. V levém koutku úst měla také stále svůj starý piercing. Oči měla lehce nalíčené černou tužkou a na sobě měla volné tričko a roztrhané džíny.

„Chloe,“ řekla Danielle a zlehka se přitom usmála. „Jakpak se máš?“

Chovala se, jako by se viděly každý den, a ne po tak dlouhé době. Ale to nevadilo. Chloe od své sestry nečekala nějaké sentimentální přivítání.

Chloe vešla do bytu, bylo jí přitom jedno, co si o tom myslí Danielle, a svou sestru ještě jednou objala. Naposled se viděly před více jak rokem – a bylo to aspoň tři roky, kdy se takto objaly. Zdálo se, že to, že teď obě bydlí ve stejném městě je sblížilo – Chloe to tak aspoň cítila, a věděla, že není potřeba se o tom bavit.

Danielle její obětí opětovala, i když trochu zdrženlivě. „Takže... máš se jak?“ posmívala se Danielle.

„Jsem v pohodě,“ řekla Chloe. „Vím, že jsem ti měla prvně zavolat... ale prostě nevím. Asi jsem se bála, že se na něco vymluvíš, abych sem nechodila.“

„To je možná pravda,“ přiznala Danielle. „Ale teď už jsi tu, tak pojď dál. Omlouvám se za ten bordel. Nebo teda, vlastně je mi to jedno. Víš přece, že jsem nikdy nebyla na nějaké velké uklízení.“

Chloe se zasmála a když vešla do bytu, tak byla překvapená, že je v něm vlastně docela uklizeno. V obývacím pokoji moc nábytku nebylo, jen pohovka, televize se stolkem, konferenční stolek a lampa. Chloe věděla, že v dalších místnostech to bude vypadat podobně. Danielle byla ten typ, co nikdy nepotřeboval mít hromadu věcí. Jediné, co si v posledních letech vždycky pořizovala (a vypadalo to, že na tom se nic nezměnilo) byla hudba a knihy. Chloe se cítila téměř provinile za ten velký a hezký dům, který si se Stevenem pořídili.

„Mám udělat kafe?“ zeptala se Danielle.

„Jo, to by bodlo.“

Šly do kuchyně, ve které byly opět jen nezbytnosti. Jídelní stůl evidentně pocházel z druhé ruky, na něm lehce pomuchlaný ubrus. Po jeho stranách stály dvě židle.

„Seš tady, abys mě nutila jít na ten večírek o víkendu?“ zeptala se Danielle.

„Vůbec,“ řekla Chloe. „Byla jsem dneska na stáži, šli jsme se podívat na jedno místo činu... a všechno se mi znovu vybavilo.“

„Jejda.“

Rozhostilo se mezi nimi ticho, Danielle mezitím chystala kávu. Chloe pozorovala svou sestru, jak chodí po kuchyni, trochu ji zarazilo, že se Danielle za ty roky vůbec nezměnila.

Bylo to jako dívat se na sedmnáctiletou holku, která právě odešla z domu, aby mohla založit kapelu, navzdory přáním svých prarodičů. Všechno vypadalo stejně, i ten její typický ospalý výraz.

„Slyšela jsi v poslední době něco o taťkovi?“ zeptala se Chloe.

Danielle zakroutila hlavou. „Vzhledem k tomu, jakou máš práci, čekala bych, že ty bys o něm mohla spíš něco vědět. Pokud je teda něco nového.“

„Přestala jsem to už před časem sledovat.“

„Ještě že tak,“ řekla Danielle, a pak si zakryla ústa a krátce zívla.

„Vypadáš unaveně,“ řekla Chloe.

„Taky jsem. Ale nejsem přitom *ospalá*. Doktor mi dával nějaký prášky proti depresím. Ale nemůžu kvůli nim pořádně spát. A když děláš za barem a dojdeš dom až někdy ve tři, tak to poslední, co potřebuješ, jsou prášky, které ti pokurví spánek.“

„Říkáš, že doktor ti je *dával*. Teď už je teda nebereš?“

„Ne. Kurvily mi spánek, chuť k jídlu, a taky chuť na sex. Od té doby, co jsem je přestala brát se cítím mnohem líp... akorát jsem furt unavená.“

„Tak proč ti je vůbec předepisoval?“ zeptala se Chloe.

„Abych to dokázala vydržet se svou vlezlou sestrou,“ řekla napůl vtípem Danielle. Pak chvíli počkala, než odpověděla normálně. „Začínala jsem být pořád depresivní. Jen tak, z ničeho nic. Snažila jsem se s tím nějak vyrovnat... ale asi dost hloupě. Pítím. Sexem. Čímkoliv, co na chvíli pomohlo.“

„Pokud jsi je brala na deprese, asi není dobrý nápad je jen tak vysadit,“ řekla Chloe, věděla, že asi musí znít dost vlezle. „A stejně, na co potřebuješ libido?“ popichovala svou sestru.

„Pro ty z nás, co se *nechcou* právě vdávat, to je docela důležitá věc, víš. Nemůžeš se prostě převalit na druhou stranu postele a užít si, kdykoliv se ti zachce.“

„Tys nikdy neměla problém sbalit nějakýho chlapa,“ podotkla Chloe.

„Však to furt nemám,“ řekla a dala kávy na stůl. „Ale je to moc námahy. Zvláště poslední dobou. Ten novejš, se kterým se vídám. Vypadá to, že to bere vážně. A rozhodli jsme se na to jít pomalu... no, to je fuk.“

„To je taky proč si беру Stevena, víš jak,“ řekla Chloe, snažila se trochu uvolnit atmosféru mezi nimi. „Už mě nebavilo muset se snažit kvůli sexu.“

Obě se tomu zasmály. Pro sestry by mělo být přirozené společně se zasmát, ale tohle bylo tak nějak nucené.

„Tak ségra, proč seš teda tady?“ zeptala se Danielle. „Není to jen tak, abys přišla neohlášeně na návštěvu. I když, co já vím, v posledních letech k tomu nebylo moc příležitostí.“

Chloe zakývala hlavou, vzpomněla si asi na jediný den, který spolu v posledních letech strávily. Danielle tehdy přijela do Philadelphie na nějaký koncert a přespávala u ní na bytě. Popovídaly si, ale spíš jen okrajově. Danielle se pak opila a usnula na pohovce. Bavily se chvíli o mámě, a taky o otčovi. Bylo to poprvé, co Danielle před Chloe zmínila, že by ho chtěla

navštívit.

„Dneska ráno, na tom místě činu,“ řekla Chloe. „Připomnělo mi to den, kdy jsme seděly před bytovkou na schodech. Pořád jsem musela myslet na krev, co jsem viděla dole pod schody a nějak to na mě dolehlo. Myslela jsem, že se pozvracím. A taková já normálně *nejsem*, víš? Samotné místo činu ani nebylo tak hrozné, viděla jsem už i horší. Ale prostě mě to dostalo. A tak jsem si vzpomněla na tebe a potřebovala jsem tě vidět. Dává to smysl?“

„Jo. Jak jsem brala ty prášky na deprese... tak řekla bych, že ty deprese jsem všechny měla kvůli nočním můrám, které se mi o našich zdály. Vždycky jsem se z nich vzbudila a pak jsem byla několik dní jako tělo bez duše. Nechtělo si mi ani vylízat z postele, protože jsem měla pocit, že se nedá na světě nikomu věřit.“

„No, chtěla jsem se tě právě zeptat, jak se s tím vyrovnáváš, když na to začneš myslet, ale teď už je mi to jasné, že?“

Danielle přikývla a podívala se z okna. „Řeším to práškama.“

„A seš teď v pohodě?“

Danielle pokrčila rameny, ale vypadalo to, že by nejraději poslala Chloe do háje. „Jsme tu spolu asi 10 minut, a ty musíš hned začít rozebírat tohle. Bože, Chloe... to ses ještě nenaučila žít svůj život a nehrabat se pořád v těch sračkách? Jestli si pamatuješ, když jsme mluvily přes telefon, a ty jsi mi oznamovala, že se budeš stěhovat do Pinecrestu, tak jsme se dohodly, že se o těchto věcech už nebudeme bavit. Že už to stejně

nic nezmění, vzpomínáš si na to?“

Chloe to překvapilo. Danielle v mžiku přešla od sarkasmu k našťvanosti. Jasně, téma jejich rodičů nebylo zrovna příjemné, ale tak rychlá změna nálady u Danielle nebyla normální.

„Jak dlouho už nebereš ty prášky?“ zeptala se Chloe.

„Běž do prdele.“

„*Jak dlouho?*“

„Tři týdny, nebo tak nějak. Proč?“

„Protože jsem tady asi čtvrt hodiny, a už teď je myslím jasné, že je fakt potřebuješ.“

„Jasně, ty seš totiž doktor.“

„Nemohla bys je prosím začít zase brát? Chci, abys byla na mé svatbě. Abys mi šla za svědka, pamatuješ? A možná je to ve skutečnosti sobecké, ale chci, aby sis tu svatbu užila. Takže mohla bys je prosím začít zase brát?“

Při zmínce o tom, že má jít za svědka, se Danielle zase uklidnila. Povzdechla si a uvolnila se. A i když byla pořád našťvaná, dokázala se aspoň na Chloe podívat a v jejím pohledu bylo zároveň něco přátelského.

„Dobře,“ řekla.

Stoupla si a přešla k malému košíku na kuchyňské lince. Vytáhla krabičku od doktora, vzala si z ní jednu pilulku, spolkla ji a zapila kávou.

„Děkuju,“ řekla Chloe. Zkusila se zeptat ještě jednou, měla pocit, že jí ještě o něčem neřekla. „A trápí tě ještě něco?“

Danielle se na chvíli zamyslela a Chloe si všimla, že pozoruje

přední dveře. Podívala se na ně jen krátce, ale v jejím pohledu byl vidět i strach – Chloe si tím byla jistá.

„Ne, všechno je ok.“

Chloe svou sestru znala a věděla, že nemá smysl se dál vyptávat.

„Takže, co to má být sakra za večírek?“ zeptala se Danielle.

Chloe se zasmála, málem zapomněla na to, jak neohrabaně vždycky Danielle přešla od jednoho tématu k druhému. Prostě z ničeho nic se bavily o něčem úplně jiném. Chloe sledovala svou sestru, jestli se se strachem v očích ještě podívá na vchodové dveře, ale už se to nestalo.

Ale i tak, Chloe měla pocit, že jí něco tají. Možná až spolu budou trávit více času, tak bude Danielle otevřenější.

Ale ohledně čeho? pomyslela si Chloe, sama si přitom podívala směrem ke dveřím.

V tu chvíli si uvědomila, že svou sestru opravdu vůbec nezná. V některých ohledech to byla pořád ta stejná sedmnáctiletá rebelka, kterou znala velmi dobře. Ale na Danielle teď bylo i něco nového... něco temnějšího. Už jen to, že musela brát prášky, aby nepropadala depresím a mohla normálně fungovat.

Chloe došlo, že se o svou sestru bojí a ráda by jí pomohla, jakkoliv jen mohla.

I kdyby to znamenalo, že se bude muset znovu probírat jejich minulostí.

Ale ne hned teď. Možná po svatbě. Kdoví, jaké změny nálad a hádky by mohlo vyvolat, kdyby se teď bavily o smrti jejich matky

a zatčení jejich otce. Přitom ale Chloe měla pocit, že jak tu tak spolu sedí, tak ji jejich minulost pronásleduje víc než jindy, a přemýšlela, jak to celé asi Danielle vnímá.

Co se asi honilo Danielle hlavou? A co přesně jí nechtěla říct?

Měla zvláštní pocit, jako když člověk tuší, že přijde brzy bouřka, že to, co Danielle tají, se bude týkat i jí. Jejího nového života. Jejího nového snoubence, nového domu.

A nepovede to k ničemu dobrému.

KAPITOLA PÁTÁ

Danielle seděla na pohovce, opírala se o Martina, svou nohu položenou přes jeho, přitom si byla dobře vědoma toho, že pod pyžamem na sobě nemá žádné kalhotky. Ale stejně to bylo jedno, včera večer ji odmítl, a to i navzdory chybějící podprsence a sexy kalhotkám. Vypadalo to, že Martin na to opravdu chtěl jít pomalu.

Začínala si myslet, že se buď snaží být džentlmen anebo ho prostě nepřitahovala. Tomu druhému se jí nechtělo věřit, protože pod jeho kalhoty už mnohokrát viděla důkaz toho, že se mu líbí, když se spolu líbali.

Snažila se tím moc netrápit. I když se cítila sexuálně frustrovaná, tak zároveň bylo příjemné konečně potkat chlapa, který stál o víc než jen o sex.

Například dnešní večer byl fajn. Rozhodli se zůstat tentokrát doma a jen tak sedět na pohovce a koukat na film. Předtím se bavili o tom, jaký měl Martin den. I když, vzhledem k tomu, že byl asistent manažera v copy centru, nebylo zas tak moc o čem se bavit. Bylo to jako poslouchat někoho, jak vypráví, jak usychá barva. A Danielle, ta se nerada bavila o tom, jaký měla den. Pracovala za barem v místní restaurace a většina jejích dní byla dost nudná. Přes den tam jen seděla a něco si četla. Když šla na noční, bylo to zajímavější, ale než se po noční prospala, tak se jí to nechtělo už řešit.

Po krátkém zdvořilostním rozhovoru na přivítanou se chvíli líbali, ale nebylo to bůhvíjak vášnivé. Ostatně, jako vždy. Ale Danielle to dnes ani nevadilo. Od chvíle, kdy se tu zastavila Chloe, se cítila rozmrzele. A prášky, které si vzala na uklidnění, ještě nezačaly pořádně působit.

Díky návštěvě Chloe teď Danielle přemýšlela o mámě a o tátovi a jejich dětství, které pak uteklo jako voda. Ve skutečnosti jediné, o co teď stála bylo, aby ji Martin obejmul – i když si to nerada přiznávala.

Rozhodli se sledovat jedno z jejích DVD, vybrali nakonec Útěk z věznice Shawshank a přitulili se k sobě na pohovce, jako pár nervózních a nezkušených školáků. Při několika příležitostech jeho ruka sjela o něco níže, než bylo její rameno, a ona přemýšlela, jestli na ni něco zkouší. Ale on si stále udržoval odstup, což bylo pro ni u chlapa něco nového, ale zároveň to bylo trochu otravné.

Všimla si také, že mu párkrát zapípal mobil. Ležel na stolku před nimi, ale on se rozhodl se na něj nepodívat. Prvně si myslela, že se jen snaží být zdvořilý, že nechce být na telefonu během jejich rande. Ale po chvíli – když si Danielle všimla, že telefon zapípal už asi sedmkrát nebo osmkrát – to začalo být divné.

Ve chvíli, kdy se Tim Robbins zrovna zamkl v kanceláři ředitele věznice a pustil do reproduktorů operu pro ostatní spoluvězně v Shawshank, tak Martinův telefon zapípal ještě jednou. Danielle se podívala prvně na telefon, a pak na Martina.

„Nechceš si to zkontrolovat?“ zeptala se. „Někdo s tebou asi

fakt potřebuje mluvit nebo něco.“

„Ne, to je v pohodě,“ řekl. Přitáhl ji blíž k sobě a natáhl se na pohovce. Leželi teď vedle sebe. Kdyby chtěla, mohla by ho začít líbat na krku. Dívala se na to odhalené místo a chvíli o tom přemýšlela. Přemýšlela, jak by na to reagoval, kdyby ho tam políbila nebo kdyby mu jazykem pomalu přejela po krku.

Telefon zase zapípal. Danielle se zahihňala a bez dalšího varování se natáhla za Martina. Chytla jeho telefon a přitáhla si ho k hrudi. Podívala se na uzamčenou obrazovku a řekla, „Jaké máš heslo...“

Martin jí celkem drsně vytrhl mobil z ruky. Vypadal spíš překvapeně než našťvaně. „Co to mělo jako znamenat?“ zeptal se.

„Nic,“ řekla. „Jenom tak blbnu. Klidně se můžeš podívat na svůj telefon, když jsme spolu. Mně to nevadí. Ale pokud ti píše nějaká další tvoje přítelkyni, možná se trochu našťvu.“

„Nestarej se o to, co dělám se svým telefonem,“ řekl podrážděně.

„Ježíš, neblbni. Nemusíš se kvůli tomu hned vztekat. Však jsem si jenom dělala srandu.“

Zašklebil se na ni a dal si mobil do kapsy. Povzdechl si a posadil se, evidentně už neměl zájem se k ní tultit.

„Aha, ty seš jeden z těchle týpků,“ řekla, snažila se přitom najít hranici mezi vtípkováním a tím, že chtěla vědět, proč je tak odměřený. „Chráníš si mobil, jak kdyby to byl tvůj čurák nebo co.“

„Nech to být,“ řekl. „Nedělej z toho takovou vědu.“

„Já? Martine, myslela jsem, že mi zlomíš ruku, jen abys mi ho sebral.“

„Tak, není to tvůj telefon, že? Nebo mi snad nevěříš?“

„Já nevím,“ řekla zvýšeným hlasem. „Zas tak dlouho spolu nejsme. Nemusíš se hned kurva urážet kvůli tomu.“

Zatvářil se otráveně a sledoval pak raději televizi. Dával najevo, co si o tom myslím, a ji to pěkně naštvalo. Potřásla hlavou, snažila se přitom pořád tvářit, že jen vtipkuje a sedla si na něj. Rukou sjela dolů, jak kdyby se mu chtěla dostat do kalhot, ale pak zamířila ke kapse, kde měl telefon. Druhou rukou ho začala na boku lechtat.

Překvapilo ho to, evidentně nevěděl, jak na to reagovat. Ale jakmile se dotkla jeho mobilu, úplně se změnil. Chytil ji za ruku a zkroutil ji dozadu. Shodil ji dolů na pohovku, a přitom stále držel její paži. Opravdu to bolelo, ale nechtěla, aby ji slyšel vykřiknout bolestí. Rychlost a síla, jakou přitom použil jí připomnělo, že byl trénovaný v amatérském boxu.

„Doprdele, pusť mně to zkurvený rameno!“

Pustil ho a pak na ni chvíli překvapeně hleděl. Pohled na jeho tváři naznačoval, že neměl v úmyslu na ni být tak drsný. Překvapil tím i sám sebe. Ale zároveň byl pořád naštvaný, bylo to vidět ze zamračeného obočí a třesoucích se ramen.

„Myslím, že radši půjdu,“ řekl.

„Jo, to je dobrý nápad,“ řekla Danielle. „A nemusíš se ani obtěžovat mi volat, pokud se mi přitom nehodláš zrovna omluvit.“

Potřásl hlavou – ať už nad tím, jak se choval anebo kvůli ní, Danielle si nebyla jistá. Pozorovala ho, jak rychle vstal a šel ke dveřím, které pak za sebou zabouchl. Danielle seděla na pohovce a nějakou chvíli na ty dveře ještě zírala, přemýšlela přitom, co se to vlastně právě stalo.

Nemá zájem se mnou šukat a má dost výbušnou povahu, pomyslela si. S tímhle týpkem bude asi víc problémů, a nevím, jestli mi to za to stojí.

Ale přitom ji přesně podobné typy vždycky přitahovaly.

Podívala se na svou paži a všimla si červených fleků v místech, kde ji chytl a držel. Bylo jasné, že z toho bude mít modřiny. Nebylo by to poprvé, co jí nějaký chlap způsobil pár modřin, ale od Martina něco takového nečekala.

Chvíli si pohrávala s myšlenkou, že by se za ním vydala, aby zjistila, co ho to popadlo. Ale místo toho zůstala na pohovce a dál sledovala film. Jestli se v minulosti něčemu naučila, tak tomu, že za muži se nemá smysl honit. Ani za těmi, co se zdáli být fajn.

Chvíli se dívala sama na film a pak rozhodla se, že to zabalí. Když vypínala všechna světla, tak dostala najednou pocit, že ji někdo sleduje – že tu není úplně sama. Věděla, že to je samozřejmě hloupost, ale nemohla si pomoci a podívala se k předním dveřím, kde se den předtím objevil ten vzkaz – tak jako už mnohokrát předtím – jako by se tam dostal sám od sebe.

Zůstala na pohovce a pozorovala dveře, téměř čekala, že se pod nimi objeví další vzkaz. A o dvacet minut později, když vstala, aby se nachystala do práce, tak raději rozsvítila všechna

světla v bytě.

Měla pocit, že se jí pomalu zmocňuje paranoia. Byl to známý pocit, za ty roky si už na něj zvykla, jako na blízkého kamaráda – velmi blízkého od té doby, co jí začaly chodit ty vzkazy.

Vzpomněla si na pilulky a napadlo ji, že se to vše odehrává jen v její hlavě. Všechno. Včetně těch dopisů.

Bylo vůbec něco z toho skutečné?

Vzpomněla si také na svou minulost, na tu temnotu, které si myslela, že už unikla.

Začínala snad zase bláznit?

KAPITOLA ŠESTÁ

Chloe seděla v čekárně a prohlížela si skromný výběr časopisů na konferenčním stolku před ní. Po smrti své matky navštěvovala dva různé terapeuty, ale nikdy moc nepochopila účel těch sezení. Teď, když jí bylo dvacet sedm, tak věděla, proč tu je. Dala na rady Greena a zavolala firemnímu terapeutovi od FBI, aby s ním probrala včerejší incident na místě činu. V tuto chvíli se snažila si vzpomenout na ordinace, které navštívila v dětství.

„Slečna Fine?“ zavolala žena z vedlejší místnosti.

Chloe byla tak zamyšlená, že ani neslyšela, když se otevřely dveře do čekárny. Zamávala na ni příjemně vypadající žena. Chloe si stoupla, snažila se přitom potlačit svou nervozitu a následovala ženu dolů chodbou směrem k velké kanceláři.

Vzpomněla si na to, co jí včera říkal Greene, když spolu popíjeli kávu. Měla to pořád jasně v mysli, protože to byla první skutečná rada, kterou během své krátké kariéry od zkušeného agenta dostala.

„Během svého prvního roku u FBI, jsem terapeuta navštívil hned několikrát. Čtvrté místo činu, ke kterému jsem šel, byla vražda a sebevražda. Dohromady tam byla čtyři těla. Jedno z nich bylo tříleté dítě. Pěkně to se mnou otráslo. A můžu vám proto bez váhání říct – terapie funguje. Zvlášť pokud ji začnete navštěvovat hned od začátku své kariéry. Viděl jsem agenty, kteří si raději hráli na frajery, než aby vyhledali pomoc. Nebud'te jedním z nich,

Fine.“

Takže ne... to, že teď šla za terapeutem, nebylo selhání. Naopak doufala, že z ní bude díky tomu lepší agentka.

Vešla do kanceláře a uviděla postaršího muže, kterému bylo okolo šedesátky a seděl za velkým stolem. Za ním bylo okno, ze kterého viděla do upravené zahrady, kde poletovali motýli mezi květinami. Jmenoval se Donald Skinner a svou práci dělal více jak třicet let. Věděla to, protože si ho vyhledala přes Google předtím, než se rozhodla, jestli sem má skutečně jít. Skinner vypadal opravdu profesionálně, vstal od svého stolu a šel se s ní přivítat.

Ukázal pak na pohodlně vypadající pohovku uprostřed místnosti. „Prosím,“ řekl. „Posaďte se.“

Sedla si a bylo na ní vidět, že je nervózní. Věděla, že je zbytečné se to snažit skrývat.

„Už jste někdy byla na terapii?“ zeptal se Skinner.

„Ano, když jsem byla mladší,“ řekla.

Pokýval hlavou a sedl si na podobné křeslo, které stálo před tím jejím. Když si sedal, přehodil pravou nohu přes levou a ruce si položil do klína.

„Slečno Fine, popovídejte mi o sobě... a dojděte až k tomu, proč jste dneska přišla.“

„Kde mám začít?“ zeptala se, a myslela to jako vtip.

„V tuto chvíli se soustředte na to včerejší místo činu,“ odpověděl Skinner.

Chloe se na chvíli zamyslela a pak začala. Nesnažila se nic

skrývat, trochu popsala i svou minulost, aby to vše dávalo větší smysl. Skinner pozorně naslouchal a pak přemýšlel nad tím, co mu právě řekla.

„Povězte mi,“ řekl Skinner. „Ze všech případů, se kterými jste se setkala, byl tento z nich nejhorší?“

„Ne. Ale byl nejhorší z těch, které jsem měla možnost *vidět* na vlastní oči.“

„Takže, sama přiznáváte, že to byla vaše minulost, která způsobila vaši včerejší reakci?“

„Asi ano. Nikdy dřív se mi nic podobného nestalo. A i když se mě má minulost *snaží* někdy doběhnout, tak jsem to zatím vždy měla pod kontrolou.“

„Chápu. A jsou ještě nějaké další faktory, které by vtom celé mohly sehrát svou roli? Jste v novém městě. Máte nového instruktora a nový dům. Ve vašem životě proběhla řada změn.“

„Moje dvojče,“ řekla Chloe. „Žije teď v Pinecrestu. A to, že jsem se s ní měla znovu setkat, po více jak roce... možná to sehrálo nějakou roli vtom, že mi celé místo činu připadalo tak povědomé.“

„Mohlo by to tak klidně být,“ řekl Skinner. „Promiňte, že teď trochu odbočím, ale vedla smrt vaší matky k tomu, že jste se chtěla stát agentkou FBI?“

„Ano. Věděla jsem to už v době, kdy mi bylo dvanáct, že tohle chci dělat.“

„A co vaše sestra? Ta dělá jakou práci?“

„Pracuje za barem. Myslím, že jí to docela vyhovuje, musí se bavit s lidmi jen pár hodin každý den a pak může jít domů a prospat celé dopoledne.“

„A pamatuje si události z minulosti stejně jako vy? Bavily jste se o tom?“

„Bavily, ale ona to nechce moc rozebírat. Když se o tom s ní chci bavit, většinou mě začne ignorovat.“

„Tak to projdeme teď společně,“ řekl Skinner. Je vidět, že si o tom potřebujete promluvit. Tak proč ne třeba se mnou... s někým nestranným.“

„No, jak jsem už zmiňovala, byla to vlastně nešťastná nehoda.“

„Ale vašeho otce za to zatkli,“ zmínil Skinner. „Takže z mého pohledu, z pohledu člověka, který o případu nic neví, mi to nepřipadá jako nehoda. Zajímalo by mě proto, proč vy to tak vnímáte. Povyprávějte mi o tom. Co se ten den stalo? Co přesně si pamatujete?“

„No, byla to nehoda, kterou *způsobil* můj otec. To je proč ho zatkli. Ani se to nesnažil nijak tajit. On byl opilý. Máma ho naštvála a on do ní strčil.“

„Chtěl jsem, abyste mi to celé povyprávěla od začátku, a to je vše, co mi o tom řeknete?“ zeptal se Skinner přátelským tónem.

„Tak, některé věci si vybavuju jen matně,“ přiznala Chloe. „Víte, jak někdy mohou být vzpomínky nejasné a člověk pak má tendenci si některé věci přikrášlovat nebo domýšlet.“

„Může to tak být. Dobře... chtěl bych s vámi něco vyzkoušet.“

Dnes se vidíme poprvé, tak se nebudeme hned pouštět do hypnózy. Ale *vyzkoušíme* jeden druh terapie. Někdo ji nazývá terapie časové linie. Možná by vám to dnes mohlo pomoci odhalit nějaké další podrobnosti z toho dne – detaily, které jsou ukryté ve vaší hlavě, ale potlačila jste je, protože jste se jich bála. Pokud se budete chtít se mnou dále potkávat, tak vám tato terapie může pomoci odstranit ten strach a úzkost, které cítíte, pokaždé když na ten den myslíte.“

„Ano,“ řekla bez váhání.

„Fajn. Dobře. Tak... pojďme se do toho pustit, tak jak tady teď sedíte. Chci, abyste zavřela oči a uvolnila se. Nikam nespěchejte a snažte se na nic nemyslet. Až budete připravená, tak zakývejte hlavou.“

Chloe následovala jeho instrukce. Ponořila se do křesla. Bylo to velmi příjemné a pohodlné křeslo z umělé kůže. Měla stále pocit napětí v ramenou, nebyla zvyklá na to být tak zranitelná před někým, koho nezná. Zhluboka se nadechla a snažila se ramena uvolnit. Seděla v křesle a poslouchala tiché bzučení klimatizace v pozadí. Zaposlouchala se do tohoto monotónního zvuku a pak lehce zakývala hlavou. Byla připravená.

„Dobře,“ řekl Skinner. „Takže, sedíte na tom schodku se svou sestrou. A teď, i pokud si nemůžete vzpomenout přesně jaké boty jste měla, chci abyste si představila, že pozorujete svoje nohy. Podívejte se dolů na své boty. Soustřed'te se na ně a na nic jiného – jen na ty boty, co jste měla na sobě, když vám bylo deset. Když jste seděla se sestrou na tom schodku. Oči mějte upřené na ty

boty. Popište mi je.“

„Jsou to boty od Chuck Taylors,“ řekla Chloe. Červené. Obnošené. Mají velké tlusté tkaničky.“

„Výborně. Teď zkoumejte ty tkaničky. Opravdu se na ně zaměřte. Pak chci, aby desetiletá Chloe vstala, ale přitom se stále dívejte na ty tkaničky. Chci abyste si stoupla a šla zpátky na místo, kde jste na koberci pod schody objevila krev. Potřebuji, abyste se vrátila pár hodin v čase. Ale pořád se přitom všem dívejte na ty tkaničky. Můžete to udělat?“

Chloe věděla, že není v hypnóze, ale přitom jí ty instrukce připadaly velmi přímočaré. Byly jasné a jednoduché. Ve svých představách si stoupla a šla zpátky do bytu. Když do něj vešla, uviděla krev, a také svou matku.

„Máma leží hned dole pod schody,“ řekla. „Je tam hodně krve. Danielle někam šla a brečí tam. Táta chodí dokola po místnosti.“

„Dobře. Ale pořád se dívejte na ty tkaničky bot,“ řekl jí Skinner. „A pak se vraťte ještě kousek v čase. Můžete to udělat?“

„Jo. Je to jednoduché. Jsem s Beth... svojí kamarádkou. Právě jsme se vrátily z kina. Její máma nás tam vzala. Odvezla mě pak domů a počkala u cesty, dokud jsem nešla dovnitř. Dělávala to tak vždycky, že počkala, až jsem byla doma, než odjela,“ popisovala Chloe.

„Šla jsem dovnitř a pak do druhého patra, kde byl náš byt. Když jsem vytahovala klíčky, abych si odemkla, uslyšela jsem uvnitř tátu. A tak jsem vešla. Zavřela jsem za sebou dveře a zamířila jsem do obýváku, ale uviděla jsem po cestě mámino

tělo. Leželo dole pod schody. Právě rameno měla zkroucené pod sebou. Vypadalo to, že má rozbitý nos a všude kolem byla spousta krve. Celý její obličej byl od ní potřísněný. Taky byla všude na koberci, hned dole pod těmi schody. Myslím, že táta se snažil to tělo nějak posunout...“

Chloe se v tu chvíli trochu ztratila. Připadalo jí teď těžké soustředit se na ty staré tkaničky. Najednou se jí začala celá ta událost vybavovat a nedokázala to ignorovat.

„Danielle tam teď stojí přímo u toho. Má krev na svých rukou a na oblečení. Táta něco nahlas povídá do telefonu, říká, aby rychle přijeli, že se stala nehoda. Když zavěsí, tak se podívá na mě a začne brečet. Hodí mobilem přes místnost a ten se roztrhne o zeď. Přijde ke mně a sestře a obejmě nás. Říká, že ho to mrzí... a že sanitka je už na cestě. Pak se podívá na Danielle, něco říká, ale sotva jsme mu přes ty slzy rozuměly. Říká Danielle, aby šla nahoru. Že se musí převlíct,“ vypráví Chloe.

„Nakonec jde Danielle nahoru a já s ní. Ptám se jí, co se stalo, ale nechce mi to říct. Ani nebrečí. Za chvíli slyšíme už sirény. Sedíme tam s tátou a čekáme, až nám řekne, co se teď bude dít. Ale on nic neříká. Dorazí sanitka a pak i policie. Nějaký milý policista nás bere ven na chodník a je tam s námi, zatímco táty odvádí v želízkách. A pak vynesou mámino tělo...“

Najednou už před sebou nedokázala vidět ty tkaničky. Byla zpátky na tom obrubníku a čekala na svou babičku, až si je vyzvedne. Byl tam i ten obtloustlý policista, a i když ho neznala, tak se díky němu cítila v bezpečí.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Skinner.

„Ano,“ odpověděla a lehce se usmála. „To, jak táta hodil tím telefonem... na to jsem úplně zapoměla.“

„A jak se teď cítíte, když jste si na to vzpomněla?“

Byla to složitá otázka. Její otec byl vždycky trochu cholerik, ale když se jí vybavilo, jak reagoval na to, co se stalo jejich matce, tak při tom působil spíše slabě a zranitelně.

„Je mi ho líto.“

„Vinila jste ho předtím vždycky ze smrti své matky?“ zeptal se Skinner.

„Upřímně řečeno, jak kdy. Pokaždé jsem to viděla trochu jinak.“

Skinner přikývl a zvedl se ze židle. Stoupl si k ní a usmál se.

„Myslím, že to pro dnešek stačilo. Zavolejte mi, pokud zase budete mít nějaké potíže při řešení případů. A rád bych vás opět brzy viděl. Můžeme se domluvit na dalším sezení?“

Chloe se nad tím na chvíli zamyslela a pak přikývla. „Ano, můžeme, ale brzy mě čeká svatba a mám toho teď hodně, musím zajít do květinářství a do cukrárny zařídit objednávky... je to otrava. Můžu vám proto zavolat později ohledně data?“

„Samozřejmě. A do té doby... poslouchejte agenta Greena. Je to dobrý chlap. Je dobře, že vás za mnou poslal. A to, že jste přišla na terapii hned na začátku své kariéry nic neznamená. Nemá to nic společného s tím, jak jste schopná.“

Chloe přikývla. Sice si to sama uvědomovala, ale bylo příjemné to slyšet i od Skinnera. Vstala a poděkovala mu za jeho

čas. Když vycházela ze dveří do čekárny, pořád měla před očima svého otce, jak hází telefon o zeď. Ale pak ji zarazil ještě ten jeho komentář – ten, na který až dodneška zapomněla.

Podíval se tehdy na Danielle a naléhavým hlasem řekl: „Danielle, zlatíčko... běž se převléct. Nemáme moc času, než sem přijedou.“

Chloe nad tou poznámkou přemýšlela celý zbytek odpoledne, běhal jí z toho mráz po zádech a říkala si, jak na to mohla posledních sedmnáct let zapomenout.

KAPITOLA SEDMÁ

Danielle se vzbudila v osm ráno a měla pocit, jako kdyby ani nespala. Z práce přišla domů asi ve třičtvrtě na tři a do postele se dostala krátce po třetí. Jindy neměla problém spát až do jedenácti – a někdy i déle – ale když se ten den vzbudila v osm ráno, tak už nedokázala znovu usnout. Popravdě, nedařilo se jí moc spát od té doby, co věděla, že se Chloe vrátí zpátky do města. Měla pocit, jako by ji její minulost pronásledovala, a že ji jednoho dne celou pohltní.

Danielle se cítila rozmrzele a unaveně, šla si dát sprchu a pak snědla něco ke snídani. Během toho v pozadí hrálo album *Too Dark Park* od kapely Skinny Puppy. Jak dávala nádobí do dřezu, uvědomila si, že bude dnes muset jít nakoupit do obchodu. Většinou jí nakupování nevadilo. Ale čas od času se jí vůbec nechtělo mezi lidi... měla pocit, že ji všichni sledují a čekají, až zase něco podělá a budou si na ni moci ukazovat.

Taky se bála, že pokaždé když jde ven, může ji sledovat pisatel těch vzkazů. Říkala si, že možná si s ní jednoho dne přestane pohrávat a prostě ji zabije.

Možná už dneska.

Jela autem do obchodu s potravinami. Už teď věděla, že to bude prostě jeden z těch dní... takový, při kterém má ze všeho strach. Jeden ze dní, kdy má pořád potřebu se ohlížet přes rameno. Jela rychle, dokonce projela na červenou, jen aby už tu

cestu měla za sebou.

Od té doby, co Danielle začaly chodit vzkazy pod jejími dveřmi, měla pocit úzkosti pokaždé, když musela trávit delší dobu na veřejném místě plném lidí. Snadno si dokázala představit, že ji pisatel těch vzkazů tajně mezi nimi sleduje. I v práci často přemýšlela, jestli ten člověk sedí třeba u baru anebo jestli mu někdy už nalívala drink. Nebo když šla pro jídlo do restaurace, sledoval ji také? Čekal, až půjde zpátky k autu, aby ji mohl napadnout?

Měla obavy i ve chvíli kdy došla na parkoviště, spěchala do obchodu s potravinami a projížděla mezi regály s vozíkem, kterému vrzalo kolečko. Pisatel vzkazů by tu mohl být s ní, sledovat ji z vedlejší uličky, možná si ji prohlíží, jak vybírá sýry a maso.

Dnes měla opravu strach, zvláště po všech těch překvapivých událostech s Martinem. Její paranoia se prohloubila, chodil raději se svěšenou hlavou a skleslými rameny. Pokud by jí někdo chtěl vidět do obličeje, musel by se opravdu snažit, zastavit ji a shrbit se dolů.

Iritovalo ji, že je taková. Vždy musela čelit podobným problémům, to bylo také proč většina jejích vztahů nevydržela déle jak měsíc. Věděla, že se o ní říká, že je coura už od dob, kdy poprvé bydlela v Pinecrestu, ale nebylo to proto, že by se s každým vyspala. Bylo to tím, že v době, kdy si na někoho zvykla natolik, aby se s ním vyspala, tak si o něm zároveň začala myslet to nejhorší. A tak vždy daný vztah ukončila, pak se z toho chvíli

vzpamatovávala a potom celý tento proces zase zopakovala.

Její stav se trochu zlepšil, když se před pár lety přistěhovala nazpátek do Pinecrestu. Odešla z Bostonu, měla pocit, že se vlastně vzdává... ale nevadilo jí to. Aspoň se vracela na známé místo. Ale na co si tady stále nemohla zvyknout bylo to, že v Pinecrestu nebylo moc s kým randit. Ze začátku to nebylo tak hrozné, ale postupně pokazila každý vztah, který si začala. Teď už tu moc zajímavých mužů nezbývalo, což bylo také proč ji tak mrzela ta hádka s Martinem.

Byla to jedna z nevýhod Pinecrestu. Až příliš mnoho lidí si je tu s Chloe pamatovalo. Pamatovali si ty dvě malé holky od Fineových, které nakonec musely žít u svých prarodičů po tom, co jim zemřela matka a otec šel do vězení.

„Danielle, jsi to ty?“

S překvapením se otočila za hlasem. Byla tak zabraná do svých myšlenek, že zapomněla schovat obličej, když se natahovala pro krabici Froot Loops. Zjistila, že se dívá na povědomou tvář ze své minulosti – ženu, která jí někoho připomínala, ale nemohla si přesně vzpomenout, o koho se jedná.

„Pamatuješ si na mě?“ zeptala se žena, byla pobavená a zároveň uražená, že ji nepoznává. Bylo jí okolo pětáctyřiceti, možná padesáti. Danielle si ale stále nemohla vzpomenout.

„No, asi si mě přeci jen *nepamatuješ*,“ řekla žena. „Bylo ti asi jen třináct nebo čtrnáct, když jsme se viděly naposled. Jmenuju se Tammy Wyler. Byla jsem kamarádka tvé mamky.“

„Ach ano, jasně že,“ řekla Danielle. Tu ženu si sice vůbec

nepamatovala, ale to jméno jí znělo povědomě. Danielle usoudila, že to byla jedna z rodinných kamarádek, které navštěvovaly její prarodiče rok nebo dva po smrti její matky.

„Skoro jsem tě nepoznala,“ řekla Tammy. „Tvé vlasy jsou... tmavší.“

„Jo no,“ řekla nenadšeně Danielle. Asi když ji Tammy Wyler viděla naposled, tak teprve začínalo její rebelské období. Když jí bylo třináct nebo čtrnáct, obarvila si vlasy na křiklavě růžovou s černými proužky. Teď měly barvu havraní černé, sice to byl trochu zastaralý styl, ale k ní se prostě nějak hodil.

„Slyšela jsem, že ses vrátila do města, ale nevím... asi jsem se nikdy nedostala k tomu, abych tě vyhledala po tom, co ses nastěhovala. Na chvíli jsi žila v Bostonu, že?“

„Přesně tak.“

„Jo, a slyšela jsem, že Chloe se taky teď vrátila do města. A koupila si nový dům na Lavender Hills, že?“

„Jo, je taky zpátky,“ řekla Danielle, už ji ten rozhovor o zbytečných kravinách přestával bavit.

„Slyšela jsem, že teď bydlí jen pár domů od holky, se kterou chodila na školu. Já vlastně bydlím asi dvě ulice od ní.“

Chudák Chloe, pomyslela si Danielle.

„Jo, a říkala ti o tom večírku tenhle víkend?“ zeptala se Tammy, evidentně nebyla schopná zavřít pusku na víc než tři vteřiny.

„Ano, řekla,“ odpověděla Danielle. Doufala, že na základě jejích krátkých odpovědí Tammy pochopí, že fakt nemá zájem

se v obchodáku mezi regály s ní bavít.

Následovalo krátké ticho, a pak se zdálo, že to Tammy konečně *pochopila*. Rozhlédla se kolem a pak se snažila co nejpřirozeněji vycouvat. „No, tak doufám, že dorazíš. Ráda jsem tě viděla, Danielle.“

„Jo, já tebe taky,“ řekla Danielle.

Danielle opět svésila hlavu i ramena a pokračovalo dál s vozíkem uličkou s cereáliemi. Opravdu už chtěla vypadnout z tohoto obchodu a být zpátky u sebe na bytě – teď už nejen kvůli své paranoie, ale i kvůli otravnému setkání s Tammy Wyler.

Proběhla zbytkem obchodu, skoro vrazila do postarší paní v sekci mléčných výrobků. Prošla samoobslužnými pokladnami (protože proč se bavít s užvaněnou pokladní, když to nebylo třeba) a spěchala ke svému autu. Když byla konečně venku na čerstvém vzduchu, cítila se o něco lépe. Samozřejmě, možná ten muž, který jí píše ty vzkazy, sedí v některém z těch zaparkovaných aut. Možná ji sledoval i do obchodu s potravinami a poslouchal její nucený rozhovor s Tammy.

Hodila tašky na zadní sedadlo auta. Než stihla vyjet z parkoviště, zazvonil jí telefon. Uviděla na displeji Martinovo jméno a bez váhání to zvedla. Pokud se chtěl hádat, tak na to byla připravená. A pokud se jí chtěl omluvit, tak byla otevřená i této možnosti. Popravdě řečeno se jí teď líbila představa, že se bude moct bavít s někým, koho zná.

Zvedla to a řekla: „Ahoj.“

„Ahoj Danielle,“ řekl Martin. „Podívej, dlužím ti fakt velkou

omluvu za tu včerejší noc. A nejenom za to, že jsem tě tak chytl. Neměl jsem dělat vědu kolem svého telefonu. Šlo prostě o to, že to teď v práci stojí za hovno. O tom byly ty smsky. Bylo mi to jasné, hned jak mi začaly chodit. A nechtělo se mi to včera večer řešit. Chápeš, jak to myslím?“

„Chápu. Ale není mi jasné, proč jsi mi to včera prostě neřekl.“

„Protože jsem blbec,“ řekl. „Nechtěl jsem, abys věděla, že mi v práci hrozí teď vyhazov. A pak, když jsi kolem toho začala vtipkovat, prostě jsem to celé nějak nezvládl. Danielle... já jsem ženský předtím nikdy neublížil. Prosím, věř mi. A to, co jsem udělal včera večer... bože, promiň mi to.“

Nic na to neřekla. Na paži měla modřinu a včera se *cítila* trochu v nebezpečí. Ale na druhou stranu bylo vidět, že ho to teď opravdu mrzí.

„Danielle?“

„Jsem pořád na telefonu,“ řekla. „Ale prostě... mrzí mě, že jsi to neřekl na rovinu a došlo to tam, kam to došlo.“

„Já vím. Prosím... odpustíš mi to?“

Věděla, že mu odpustí. Jen přemýšlela, jak by z té situace mohla něco vytěžit pro sebe. V tu chvíli dostala nápad, a nemohla si pomoci, musela se nad tou myšlenkou usmát.

„No, tenhle pubertácký přístup ke vztahu už musí skončit. Přijdeš dnes ke mně a budeme se líbat. Ještě se s tebou nevyspím, ale... chci, aby to bylo trochu vášnivější.“

„No... dobře. S tím souhlasím,“ řekl, byl z toho zjevně zmatený, ale zároveň vděčný.

„To není všechno. Moje sestra se teď přistěhovala zpátky do města. O tom jsem ti říkala, ne?“

„Jo, říkala.“

„No, pozvala mě na nějaký snobský večírek v jejich čtvrti. Bude to tento víkend a já chci, abys tam šel se mnou.“

„Dobře teda. Můžu tam jít s tebou.“

„Fajn,“ řekla. „Tak se uvidíme dnes večer.“

A pak zavěsila. Líbilo se jí, že nevěděl, jak má na to všechno reagovat. A taky se jí líbilo, že teď nad ním měla moc – ne, že by toho chtěla nějak zneužívat, ale měla pocit, že se teď může cítit trochu víc v pohodě, když s ním bude.

Cítila se už o něco lépe, i paranoia ji téměř přešla, a tak zamířila zpátky domů. Cítila se najednou fajn a těšila se na dnešní večer. Bylo to docela dlouhá doba, kdy naposledy *toužila* po tom, aby se jí nějaký muž dotýkal.

To, že se na něho těšila, dohromady s faktem, že zmizela její paranoia, ji přivedlo k myšlence, že možná se k ní Martin přeci jen hodí. Zdálo se, že se kvůli němu měnila k lepšímu. I když, on o této její stránce nic nevěděl, snažila se to před ním skrývat, tak dlouho, jak to jen šlo.

Jela domů a přitom přemýšlela, co si má vlastně obléct na takový večírek.

Téměř to stačilo k tomu, aby to zahrnalo tu paranoiu, která se jí od rána držela, a která ji pronásledovala i do obchodu s potravinami.

Téměř.

Vzala svůj telefon a vytočila číslo Chloe. Ani nenechala svou sestru říct *Ahoj* a hned začala mluvit.

„Ten večírek o víkendu... můžu sebou někoho přivést?“

„...Jo, jasně,“ řekla Chloe, která byla zjevně překvapená.

„Tak se uvidíme zítra.“

A zavěsila, přitom přemýšlela, do čeho se to sakra navlíkla.

KAPITOLA OSMÁ

Chloe zrovna krájela brokolici, když zazvonil zvonek u dveří. Hned jí bylo jasné, že to bude Danielle. Byla ze všeho trochu nervózní, ale zároveň měla radost, že si její sestra konečně našla stálého přítele. Steven se ke všemu stavěl spíše skepticky. Předpokládal, že Daniellin přítel bude stejný jako ona, takže si dělal starosti s tím, jak se budou dnes oba chovat.

Za ty čtyři roky, co Chloe se Stevenem chodila, většinou ignorovala jeho postoj vůči Danielle, ale teď když se blížila jejich společná svatba, začínalo jí to pěkně lézt na nervy. Ale řekla si, že dnes se s ním kvůli tomu hádat nebude.

Chloe si utřela ruce do utěrky a šla ke dveřím. Zhluboka se nadechla a pak je otevřela. Nechtěla se k tomu stavět negativně, tak jako Steven, ale přeci jen si dělala starosti, co na sobě bude mít Danielle dnes oblečeného.

Když dveře otevřela a zjistila, že se její sestra hezky upravila, a dokonce jí to sluší, tak ani nechtěla věřit vlastním očím. Černé vlasy měla stažené do malého drdolu vzadu. Dokonce se trochu nalíčila – jen tak, aby jí to prozářilo tváře – a naštěstí nezvolila obvyklé tričko s kapelou, ani nic dalšího z jejího obvyklého gotického stylu. *Měla* na sobě sice černou barvu, ale halenka s jemnými ramínky, kterou si oblékla, působila docela elegantně. Nahoře na zádech bylo vidět její tetování, ale vše bylo decentní a vkusné. Chloe byla nejvíce překvapená z riflí, byly to jednoduché

tmavé rifle, a navíc docela obtažené, odhalovaly její postavu, což u ní Chloe nikdy předtím neviděla.

„Danielle, vypadáš skvěle,“ řekla Chloe.

„Jo, ale moc si na to nezvykej.“ Stoupal si stranou a pokývala na muže, který s ní přišel. „Tohle je Martin.“

„Rád tě poznávám,“ řekl Martin a natáhl přitom ruku.

Chloe si s ním potřásla rukou a hned si všimla, že je oblečený tak, jak předpokládala, že se ukáže i Danielle. Měl na sobě zmuchlané tričko a kapsáče, které byly podél kapes roztrhané. Na nohou měl obnošené žabky. Vlasy vypadaly, že je už pár dní nemyl. Celkově vypadal unaveně, a tak nějak mimo. Chloe napadlo, jestli není náhodou na drogách. A i pokud nebyl právě sjety, tak bylo jasné, že něco bere. Bála se, co na něj řekne Steven.

„Tenhle barák je obrovský,“ řekla Danielle, když přecházela z předsíně do obývacího pokoje.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.